

Holly Webb

Pasiklydusi sniege

Alma littera

Pirmas skyrius

Ypač gražu Rožių Tilto ūkyje būdavo rudenį. Storo ąžuolo lapai kiemo kampe nusidažydavo auksu ir krisdami žemyn neretai pabaidydavo vištų pulkelį. Pienininkyste besiverčianti Mofatų šeima čia gyveno jau daugiau kaip šimtą metų ir buvo labai pamilusi šią vietą. Kieme stovėjo tvartas ir didelė daržinė. Rudens saulės nu-

tviekstas gražus senovinis namas sve-tingai kvietė vidun.

Tačiau šiandien grožis namiškiams rūpėjo mažiausiai. Ponia Mofat su sūnumi Benu darbo kambaryje tvarkė sąskaitas. Skaičiai kėlė susirūpinimą. Metai buvo prasti, ir šeima vos sudūrė galą su galu. Tuo metu trylikametė Sara, ponios Mofat duktė, triūsė vištidėje.

– Oi! – sušuko mergaitė, ketvirtą kartą plaktuku nusimušusi pirštą. – Atleiskit, vištytės, – atsiprašė Sara paukščių, lesinėjančių jai prie kojų. – Jums teks palūkėti, kol Benas ateis į pagalbą. – Mergaitė padėjo plaktuką ir patraukė į namą, bet prie tvarto stabtelėjo.

Kas ten taip juokingai cypčioja? Pro praviras duris Sara dirstelėjo į

senąjį ponį Gasą. Jis pažvelgė į mergaitę, suprunkštė ir pasipurtė. Paskui įkišo snukį į šiaudų krūvą, tarsį norėdamas pasakyti, kad nesiskundžia, bet vis dėlto...

– Rože, tu atsivedei kačiukų! – susijaudinusi šūktelėjo Sara. Mergaitė taip staiga pasilenkė, kad vos neįgriuvo į tvartą. Sena katė dėbtelėjo į Sarą. – Nepyk! Pažadų tavęs netrukdyti. Noriu tik dirstelėti.

Kačiukai gulėjo ant šiaudų krūvos, šalia motinos, Gaso garde. Akli ir bejėgiai padarėliai narnėdami repečkojosi vienas per kitą glausdamiesi arčiau katės.

– Rože, jie nuostabūs! Pažiūrėkim, kiek jų? Du juodi ir vienas rusvas, ne, du rusvi. Kačiukai, pagulėkit ramiai,

kol suskaičiuosiu. Ir rainiukas. Koks gražus. – Linksmas Saros čiauškėjimas pritilo. Rainiukas buvo labai menkas, daug mažesnis už savo broliukus ir sesutes ir vos krutėjo.

– Ak, tikiuosi, tu išgyvensi! – susisijaudinusi kuždėjo Sara, vienam kačiukų užsilipus ant mažulio. Tačiau mergaitę apėmė bloga nuojauta – rainiukas per gležnas išgyventi...

Sara užaugo šiame ūkyje ir žinojo, jog kartais taip nutinka, bet vis tiek apsiašarojo.

Rainiukas buvo be galo mielas – ilgo plauko ir purus kaip pūkų kamuolėlis.

Vėl primintas kačiukas tyliai, gailiai sumiaukė. Sara rankove nusišluostė akis.

Dar kartą žvilgtelėjusi į gyvūnelius – keturi iš jų atrodė sveiki ir stiprūs – Sara nubėgo pranešti naujienos mamai su Benu.

– Rožė atsivedė kačiukų! – suriko mergaitė, atvėrusi virtuvės duris.

Ponia Mofat iškišo galvą iš darbo kambario.

– Kaip šaunu! Kiek?

– Penkis, bet...

– Dar penkios alkanos burnos, – pasigirdo nelinksmas Beno balsas. Vaikinas mokėsi žemės ūkio koledže, rengėsi tapti tikru ūkininku. Kaip ir visi Mofatai, jis be galo mylėjo tėviškę, bet sielojosi, kad reikalai klostosi

prastai. Jie sunkiai vertėsi, ir Benas skaičiavo kiekvieną pensą.

– Tos burnelės labai mažos, Benai! Juk išmaitinsim penkis kačiukus! – nusijuokė mama.

– Bijau, netrukus gali likti tik keturios, – įsiterpė Sara. – Rainiukas labai silpnas. Nežinau, ar išgyvens.

– Vaje! – Ponia Mofat pašoko ir atskubėjo į virtuvę. – Sara, parodyk, kur jie.

Mergaitė nusivedė mamą su broliu apžiūrėti kačiukų. Ji vylėsi, jog mama ją nuramins, pasakys, kad jaudinosi be reikalo. Tačiau ponia Mofat liūdnai pažiūrėjo į rainiuką.

– Tu teisi, Sara. Jis labai silpnas. Kaip gaila.

– Mama, tai turbūt ne kačiukas, o katytė.

– Nesvarbu, nors ji labai miela, taip gražiai rudai ir juodai dryžuota, – ponia Mofat atsiduso.

– Gal galime ją išgelbėti? – paklausė ašarodama Sara.

– Jei Rožė leis, galėtume pipete girdyti katytę pieno mišinuku, – abejodama nutęsė mama. – Tik per daug neprisirišk prie jos, Sara. Vargu ar toks menkas padarėlis išgyvens.

Praėjus porai savaitių Sara ėmė spėti, ar Rožė girdėjo jų pokalbį – užsispyrusi sena katė pasiryžo įrodyti, kad šeimininkai klydo. Ji ėmė uoliai maitinti rainiukę. Po trijų savaitių keturi kačiukai jau šmirinėjo

po tvartą, o rainiukė, nors dar visai menka, irgi kabinosi į gyvenimą. Rožė saugojo jauniklius, bet Sarai su mama leisdavo maitinti mažylę ir žaisti su kitais kačiukais. Rainiukė – mažas pūkų gniužulėlis – buvo labai gaji. Gulėdama Sarai ant rankų ji murkdavo taip garsiai, kad net buvo sunku patikėti.

Netrukus stipresniems kačiukams pabodo lakstyti tvarte ir žaisti gaudynių aplink Gaso kanopas. Smalsuoliai ėmė lįsti lauk.

Vieną rytą du rusvi kačiukai pasislėpę laukė už tvarto durų. Vos Sarai jas atvėrus, šovė į kiemą. Iš pradžių mažuliai šiek tiek nustebo išvydę tokį platų pasaulį, bet atgal grįžti neketino. Rožė, rodos, irgi suprato nebeiš-

laikysianti jaunikių tvarte, todėl ėmė kviesti į kiemą ir kitus. Tačiau rainiukė kniaukė ir slėpėsi už mamos – pasaulis jai atrodė per daug didelis ir bauginantis.

Rožė stūmė mažylę prie durų, o ši gailiai kniaukdama, įsispyrusi plonomis kojytėmis, nagučiais stengėsi įsikabinti į aslą ir likti saugiam tvarte.

– Rože, nebūk tokia šiurkšti! – sudraudė Sara imdama ant rankų drebančią katytę. – Vargšas pūkų kamuolėlis bijo.

Rainiukė įsikniaubė į vilnonį Saros megztinį – čia jai buvo saugu. Jau ne pirmą sykį ji buvo pavadinta pūkų kamuolėliu. Visi ją pamatę taip sakydavo. *Gal mano vardas Pūkė?* patenkinta spėliojo katytė.

Sara, Benas ir ponia Mofat nusprendė neduoti kačiukams vardų, nes žinojo, kad gyvūneliai ūkyje ne-

užsibus. Sulaukę poros mėnesių, jie jau galės išsiversti be mamos ir ras naujus namus.

Tačiau rainiukei tiesiog prilipo Pūkės vardas. Pirmoji ją taip pavadino Sara, ja pasekė ir Benas su mama.

– Liepiaū neprisirišti prie kačiukų! – subarė mama. – Jei duosi jai vardą, užsinorėsi pasilikti, o mes negalime laikyti kelių katinų.

– Per tuos gyvūnus išeisim elgetomis, – bambėjo Benas, kasydamas rainiukei pasmakrę. Jis stengėsi nuslėpti šypseną, nes garsus katytės murkimas drebino tvartą.

– Bet juk čia viso labo Pūkė! – ginčijosi Sara. – Tik pažvelk, pūkuotesnio katino nerasi visame pasaulyje!

Tai buvo tiesa. Be to, Pūkė turėjo nuostabius rudus ir juodus dryžius. Letenėlės ir krūtinė buvo baltos spalvos. Pūkė paveldėjo tamsiai rudas motinos akis. Nors katytė labai garsiai murkė, miaukdavo be galo tyliai – ne garsiau kaip tą dieną, kai Sara ją išvydo pirmąkart, ką tik gimusią.

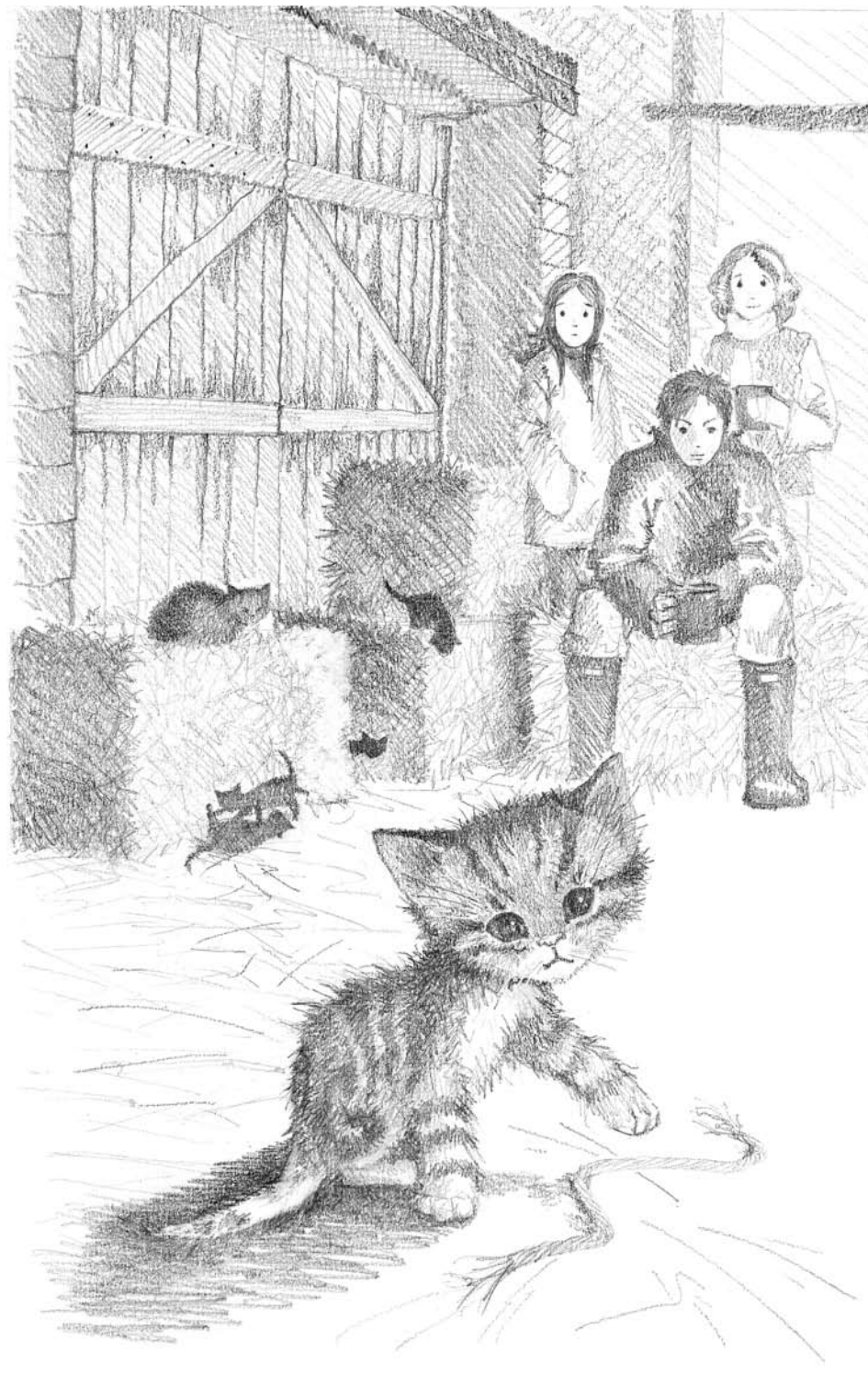

Du mėnesiai prabėgo akimirksniu. Palyginti su kitais kačiukais, Pūkė vis dar buvo smulktė, tegu ir apaugusi pūkais. Jos broliukai ir sesutės buvo stambesni ir turėjo trumpą, šilkinį, glotnų kailį. Sara žiūrėjo, kaip kačiukai žaidžia kieme. Dvi juodos katytės tyrinėjo seną kibirą, o du rusvi kati-

nėliai tampė virvagalį. Kaip įprasta, Pūkė tupėjo atokiai, žiūrėjo į broliukus ir sesutes, bet nedrįso prisidėti. Sara atsiduso... Jai buvo labai gaila rainiukės, nes kiti kačiukai nepriimdavo jos draugėn.

Ponia Mofat su sūnumi atėjo prie galinių durų su garuojančiais puodeliais arbatos.

– Žinau, Sara, norėtum pasilikti visus kačiukus, bet, manau, jie jau prakuto ir gali išsiversti be mamos, – pasakė ponia Mofat, žiūrėdama į dūkstančius gyvūnėlius. – Pakabinsiu ant vartų skelbimą – parašysiu, jog kačiukai ieško gerų šeiminkų. Pri-dursiu, kad prekiausime kalėdiniais vainikais, taip užsidirbsime šiek tiek pinigų šventėms. Mums reikalingas kiekvienas pensas, – nusišypsojo ji.

Sara su Benu supratingai susižvelgė. Ūkis buvo įsikūręs Ferfordo miestelio pakraštyje, ir daugybė žmonių atvažiuodavo čia nusipirkti Kalėdoms bugienių vainikų ir amalų šakų. Prekiaudami vainikais Mofatai neblogai uždirbdavo, bet visą gruodį tekdavo vaikščioti subadytais pirštais.

– Graudu, – pasakė Benas žiūrėdamas į nedrąsiai timpčiojančią virvagalį Pūkę. – Vargu ar kas panorės šios rai niukės – ji tokia liesa, lyg išbadėjusi.

– Koks tu žiaurus! Katytė nuostabi! – nepasidavė Sara. Bet širdies gilumoje pritarė broliui. Pūkė buvo jos numylėtinė. Mergaitė nerimavo, kaip seksis padarėliui plačiame pasaulyje už ūkio tvoros.